

Nora Roberts

Nachtmuziek

1

De zomer, die venijnige groene teef, liet haar spieren rollen en plette Innocence, Mississippi. Daar was niet veel voor nodig. Zelfs vóór de Burgeroorlog was Innocence niet meer dan een stoffig vliegenpoepje op de kaart geweest. Hoewel de aarde geschikt was voor landbouw – als iemand tegen de vochtige hitte, de overstromingen en de grillige droogteperiodes kon – was Innocence niet voorbeschikt om te bloeien.

Toen de rails werden aangelegd, hadden ze die ver genoeg naar het noorden en westen gelegd om Innocence te prikkelen met die lange, echoënde fluitsignalen van snelheid en vooruitgang, zonder hier een van beide te brengen. De snelweg tussen de staten, die bijna een eeuw na de rails door de delta werd gegraven, week af, verbond Memphis met Jackson, en liet Innocence in het stof liggen.

Er waren geen slagvelden, geen natuurwonderen om toeristen met camera's en contanten te trekken. Geen hotel om hen te verwennen, alleen een klein, pijnlijk keurig pension dat door de Koonses werd gerund. Sweetwater, de enige vooroorlogse plantage, was privé-eigendom van de Longstreets, zoals het al tweehonderd jaar lang het geval was. Die was niet voor publiek opengesteld – mócht het publiek al geïnteresseerd zijn geweest.

Sweetwater was één keer in *Southern Homes* beschreven. Maar dat was in de jaren tachtig, toen Madeline Longstreet nog leefde. Nu zij en haar vrekkege zuiplap van een man allebei waren overleden, was het huis van hun drie kinderen, die het ook bewoonden. Gezamenlijk waren ze zo ongeveer eigenaar van het stadje, maar veel deden ze er niet aan.

Men zou kunnen zeggen – en dat gebeurde ook – dat de drie erfgenamen van de Longstreets alles van de wilde schoonheid van hun familie

hadden geërfd, maar niets van hun ambitie. Je kon moeilijk een hekel aan hen hebben, als de mensen in die landerige delta de energie daartoe al konden opbrengen. Afgezien van hun donkere haar, goudbruine ogen en mooie lichaam, konden de Longstreets sneller een wasbeer uit een boom toveren dan jij kon spugen.

Niemand nam het Dwayne al te zeer kwalijk dat hij in zijn vaders alcoholistische voetstappen trad. En als hij van tijd tot tijd zijn auto in de prak reed of in McGreedy's Tavern een paar tafels molde, vergoedde hij het altijd royaal wanneer hij nuchter was. Hoewel hij met het verstrijken der jaren minder en minder vaak nuchter was. Iedereen zei dat het misschien anders was geweest als hij niet van de chique kostschool was gegooid waar ze hem naartoe hadden gestuurd. Of als hij, samen met de dorst van zijn ouwe heer, ook diens gevoel voor het land had geërfd. Anderen beweerden, minder vriendelijk, dat geld weliswaar zijn chique huis en zijn chique auto's voor hem fourneerde, maar dat hij er geen ruggengraat mee kon kopen.

Toen Dwayne Sissy Koons in '84 in moeilijkheden had gebracht, trouwde hij zonder mokken met haar. En toen Sissy, twee kinderen en ontelbare flessen drank later, een scheiding had geëist, had hij even vriendschappelijk het huwelijk beëindigd. Geen bittere gevoelens – helemaal geen gevoelens – en Sissy was met de kinderen naar Nashville gevlucht om er in te trekken bij een schoenenhandelaar die de opvolger van Waylon Jennings wilde worden.

Josie Longstreet, de enige dochter en het jongste kind, was met haar eenendertig jaar twee keer getrouwd geweest. Beide verbintenissen waren een kort leven beschoren maar hadden de inwoners van Innocence voorzien van eindeloos veel koren op de roddelmolen. Ze betreurde beide ervaringen op dezelfde manier waarop een vrouw treurt over het ontdekken van haar eerste grijze haren. Er was enige kwaadheid, enige verbitterdheid, enige angst. Vervolgens was het allemaal uitgewist. Uit het oog, uit het hart.

Een vrouw werd evenmin met opzet grijs als ze van plan was te gaan scheiden nadat ze eenmaal 'tot de dood ons scheidt' had gezegd. Maar die dingen gebeurden. Josie zei graag filosofisch tegen Crystal, haar boezemvriendin en eigenares van het Style Rite-schoonheidsimperium, dat ze

om die twee beoordelingsfouten goed te maken, bereid was alle mannen van Innocence tot de grens van Tennessee uit te proberen. Josie wist dat er een paar ouwe wijven met pruimenmondjes waren die graag achter hun hand fluisterden dat Josie Longstreet heus niet beter was dan men van haar dacht. Maar er waren mannen die in het donker glimlachten en wisten dat ze wel degelijk heel wat beter was.

Tucker Longstreet hield van vrouwen. Misschien niet met de uitbundigheid waarmee zijn jongere zus van mannen hield, maar hij kwam niets tekort. Hij stond erom bekend dat hij ook van een glaasje hield, hoewel niet met de niet te lessen dorst van zijn oudere broer.

Voor Tucker was het leven één lange, luie weg. Hij vond het niet erg die af te lopen, zolang hij het maar in zijn eigen tempo mocht doen. Hij stond niet afwijzend tegen een omweg, als hij uiteindelijk zijn gekozen bestemming maar kon bereiken. Tot zover had hij een trip naar het altaar kunnen vermijden – de ervaringen van zijn broer en zus hadden hem er een milde afkeer van bezorgd. Hij gaf er veruit de voorkeur aan de weg zonder hindernissen te bewandelen.

Hij was gemoedelijk en populair bij de meeste mensen. Het feit dat hij rijk geboren was, zette misschien wel eens kwaad bloed, maar hij liep er niet al te veel mee te koop. Bovendien beschikte hij over een grenzeloze gulheid die hem geliefd maakte. Men wist dat als je een lening nodig had, je op goeie ouwe Tuck kon rekenen. Het geld kwam er, zonder de slijmerige zelfingenomenheid die het moeilijk maakte om het aan te pakken. Natuurlijk waren er altijd mensen die mopperden dat iemand makkelijk geld kon lenen als hij zelf meer dan genoeg had. Maar dat veranderde niets aan de kleur van de biljetten.

In tegenstelling tot zijn vader Beau stapelde Tucker niet dagelijks rente op rente, noch had hij achter slot en grendel in zijn bureaula een leren boekje vol namen van de mensen die bij hem in het krijt stonden. Die bij hem in het krijt stonden tot ze zichzelf, in plaats van hun land, hadden ondergeploegd. Tucker hield de rente op een schappelijke tien procent. De namen en getallen zaten allemaal in zijn kiene en vaak onderschatte hersens.

In elk geval deed hij het niet om het geld. Tucker deed zelden iets om geld. Hij deed het in de eerste plaats omdat het geen moeite kostte, en in de tweede plaats omdat er in zijn lange, luie lijf een vrijgevig en soms schuldbewust hart klopte.

Hij had niets gedaan om zijn rijkdom te verdienen, waardoor het het allersimpelste ter wereld was het te verkwisten. Tuckers gevoel hierover varieerde van slaperige acceptatie tot af en toe een vlaag van sociaal bewustzijn.

Als die vlaag bewustzijn te hevig was, strekte hij zich in de schaduw van het weelderige gebladerte van de eik in de hangmat van touw uit, trok een hoed over zijn ogen en dronk iets kouds tot het ongemakkelijke gevoel voorbijging.

Dat was exact wat hij deed toen Della Duncan, al meer dan dertig jaar huishoudster van de Longstreets, haar hoofd uit het raam van éénhoog stak.

‘Tucker Longstreet!’

Tucker hoopte er het beste ervan, hield zijn ogen dicht en liet de hangmat schommelen. Hij hield met een hand een flesje Dixy-bier op zijn vlakke, blote buik in evenwicht terwijl de andere hand losjes het glas omvatte.

‘Tucker Longstreet!’ Door Della’s donderende stem fladderden de vogels van de boomtakken alle kanten uit. Dat speet Tucker, aangezien hij het heerlijk vond op hun fluitende gezang en het gonzende contrapunt van de met de gardenia’s flirtende bijen weg te dromen. ‘Ik heb het tegen jou, jochie.’

Met een zucht deed Tucker zijn ogen open. De zon stroomde wit en heet door het dunne weefsel van zijn plantershoed. Weliswaar betaalde hij Della’s salaris, maar als een vrouw je billen zowel in luiers gewikkeld als geranseld had, was je in haar ogen nooit een autoriteit. Met tegenzin schoof Tucker de hoed omhoog en keek met samengeknepen ogen in de richting van haar stem.

En ja hoor, ze leunde naar buiten. Haar vlamvend rode haar stak onder de doek uit die ze eromheen had gebonden. Haar brede, met veel rouge besmeerde gezicht was in de strenge, afkeurende rimpels getrokken die hij had leren respecteren. Er kletterden drie snoeren fleurige kralen tegen de vensterbank.

Hij glimlachte, het onschuldige, gemaakte glimlachje van een jongetje dat met zijn hand in de koektrommel is betrapt. ‘Ja, *ma’am*?’

‘Je zei dat je naar de stad zou rijden om een baal rijst en een krat Coca-Cola voor me te halen.’

‘Ja, nou...’ Tucker wreef het nog koude flesje over zijn borst voordat hij het aan zijn lippen zette voor een grote slok. ‘Ik geloof van wel, Della. Ik heb bedacht dat ik ga als het wat is afgekoeld.’

‘Kom van je luie reet en ga het nu halen. Anders staat er vanavond bij het eten een leeg bord op tafel.’

‘Te heet om te eten, verdomme,’ mompelde hij binnensmonds, maar Della had de oren van een konijn.

‘Wat zei je, jongen?’

‘Ik zei toch dat ik ga.’ Sierlijk als een danser liet hij zich uit de hangmat glijden terwijl hij het flesje leegdrank. Toen hij grinnikend naar haar omhoogkeek, met de hoed zwierig op zijn van zweet krullende haar en de duivelse lichtjes in zijn goudbruine ogen, smolt Della. Ze moest zichzelf dwingen haar mond streng getuit te houden.

‘Je schiet nog eens wortel in die hangmat. Wacht maar af. Je zou nog gaan denken dat je iets mankeerde, zoals je liever op je rug ligt dan op je voeten te staan.’

‘Een man kan liggend een hoop méér doen dan dutten, Della.’

Ze verried zichzelf door in lachen uit te barsten. ‘Pas maar op dat je niet voor het altaar wordt geslept door iemand als die slet van een Sissy, die mijn Dwayne erin heeft geluisd.’

Weer grinnikte hij. ‘Nee, ma’am.’

‘En neem ook wat van mijn toiletwater mee. Bij Larsson is het afgeprijsd.’

‘Gooi dan mijn portefeuille en sleutels maar naar beneden.’

Haar hoofd verdween, waarna het een tel later weer tevoorschijn kwam. Ze gooide de twee voorwerpen naar hem toe. Tucker ving ze in de lucht op met een handige, snelle beweging van zijn pols die Della eraan herinnerde dat de knaap niet zo traag was als hij zich voordeed.

‘Trek je shirt aan – en stop het in,’ commandeerde Della, zoals ze deed toen hij tien was.

Tucker haalde het uit de hangmat en wrong zich erin terwijl hij naar de voorkant van het huis liep, waar een tiental Dorische zuilen uit de overdekte patio oprezen naar het kantachtige hekwerk van het terras op de eerste verdieping. Het katoen plakte al aan zijn huid vóór hij zijn auto had bereikt.

Hij vouwde zich in zijn Porsche – een impulsaankoop van zes maanden daarvoor, waarvan hij geen genoeg kon krijgen. Hij woog de luxe van airconditioning af tegen het opwindende gevoel van de wind die zijn gezicht geselde, en verkoos het dak neer te laten.

Een van de dingen die Tucker snel deed, was autorijden. Grind spatte onder de banden op toen hij de versnelling in zijn eerste ramde en als een pijl over de lange, bochtige oprit flitste. Hij zwaaide rond de cirkel waarin zijn moeder een overdaad aan pioenrozen, hibiscus en vuurrode geraniums had geplant. Oude magnoliabomen omzoomden de dreef en hun geur was zwaar en aangenaam. Hij flitste voorbij de ivoorkleurige gedenksteen waar zijn overoudoom Tyrone van een slechtgehumeurd paard was geworpen en zijn zestien jaar oude nek had gebroken.

De gedenksteen was door Tyrones rouwende ouders geplaatst ter ere van zijn overlijden. Die diende tevens als waarschuwing dat, als Tyrone niet had besloten zelf die valse merrie te testen, hij zijn koppige nek niet zou hebben gebroken en dat zijn jongere broertje, Tuckers overoudgrootvader, Sweetwater dan niet had geërfd en doorgegeven. Dan zou Tucker in een koopflat in Jackson hebben gewoond.

Hij wist wanneer hij dat treurige oude stuk steen passeerde nooit zeker of hij het jammer moest vinden of er dankbaar voor zijn.

Als je door de hoge, brede hekken op het asfalt uitkwam, hing er de geur van in de zon smeltend teer, van stilstaand water in de bayou, de kleine baai, achter het scherm van bomen. En de bomen zelf vertelden hem met hun indringende groene geur dat, hoewel de kalender beweerde dat de zomer nog een week op zich liet wachten, de delta wel beter wist.

Hij pakte eerst zijn zonnebril en zette die op zijn neus, voordat hij in het wilde weg een cassette koos en in de gleuf schoof. Tucker was een groot liefhebber van jarenvijftigmuziek, dus was er niets in de auto dat na 1962 opgenomen was. Jerry Lee Lewis knalde uit de speakers, en de door whiskey doordrenkte stem en de gekwelde piano vierden het feit dat er danig werd gehopst.

Terwijl de snelheidsmeter in de richting van de honderdtwintig schoot, voegde Tucker er zijn eigen uitstekende tenor aan toe. Zijn vingers gingen trommelend over het stuurwiel op en neer, alsof het een toetsenbord was.

Terwijl hij een helling op racete, moest hij met een wijde bocht naar links schuiven om te voorkomen dat hij de achterkant van een tuttige BMW ramde. Hij drukte op zijn claxon, niet om te waarschuwen maar als groet, toen hij langs het sierlijke kastanjebruine spatbord glipte. Hij minderde geen vaart, maar een blik in zijn achteruitkijkspiegeltje vertelde hem dat de wagen half op en half buiten de oprijlaan naar Edith McNairs huis stopte.

Terwijl Jerry Lee met rauwe strot overschakelde op zijn 'Breathless', wijdde Tucker een vluchtige gedachte aan de wagen en de berijder. Miss Edith was ongeveer twee maanden geleden gestorven – rond de tijd dat een tweede verminkt lijk was gevonden, drijvend in het water in de buurt van Spook Hollow.

Dat was ergens in april geweest. Er was een ploeg opgetrommeld om naar het lichaam te zoeken van Francie Alice Logan, die al twee dagen werd vermist. Tucker klemde zijn kaken op elkaar bij de herinnering aan hoe het was geweest om, met een Ruger Red Label en vurig hopen dat hij zich niet door zijn eigen voet zou schieten of iets zou vinden, door de bayou te banjeren.

Maar ze hadden haar gevonden en hij had op dat moment de pech gehad dat hij samen met Burke Truesdale was.

Het was niet gemakkelijk te bedenken wat het water en de vissen met die goeie, brutale Francie hadden uitgehaald, die mooie kleine rooie met wie hij had geflirt, een keer of twee uit was geweest en misschien wel naar bed zou zijn gegaan.

Zijn maag kromp samen en hij draaide het volume van Jerry Lee hoger. Hij dacht niet aan Francie. Kon dat niet. Hij had aan miss Edith gedacht, en dat was beter. Ze was bijna negentig geworden en stilletjes in haar slaap overleden.

Tucker herinnerde zich dat ze het keurige huis van twee verdiepingen, dat tijdens de Reconstructie van het Zuiden was gebouwd, aan een of ander familielid uit het Noorden had nagelaten.

Aangezien Tucker wist dat niemand binnen een straal van tachtig kilometer buiten Innocence een BMW bezat, concludeerde hij dat de yankee had besloten naar het Zuiden te gaan om een kijkje op zijn erfgoed te nemen.

Hij zette de noordelijke invasie uit zijn gedachten, haalde een sigaret tevoorschijn en stak 'm op, na de lengte van een duimnagel van de top te hebben afgebroken.

Bijna een kilometer terug greep Caroline Waverly het stuur van haar auto stevig vast en wachtte tot de hartkloppingen in haar keel zakten. *Idiot! Stomme klootzak! Onverschillige boerenlul!*

Ze dwong zichzelf haar trillende voet van de rem te halen en gas te geven tot de auto helemaal op het smalle, overwoekerde laantje stond. Centimeters, dacht ze. Hij had haar op een paar centimeter na gemist! Vervolgens had hij de gore moed gehad om naar haar te claxonneren. Ze wou dat hij was gestopt. O, wat had ze graag gewild dat hij was gestopt, zodat ze die moordzuchtige krankzinnige de waarheid had kunnen zeggen.

Als ze haar woede had kunnen uiten, zou ze zich beter gevoeld hebben. Ze werd verdomd goed in het luchten van haar hart, aangezien dr. Palamo haar had verteld dat de maagzweer en de hoofdpijn het directe resultaat waren van het onderdrukken van haar emoties. En van chronische overwerktheid natuurlijk.

Goed, ze werkte aan allebei. Caroline maakte haar bezwete handen van het stuur los en veegde ze aan haar broek af. Ze was hier, in Niemandland, Mississippi, om een poos heerlijk, lang en vredig vrijaf te nemen. Na een paar maanden – als ze niet was doodgegaan aan die gemene hitte – zou ze zover zijn dat ze zich op haar voorjaarstournee kon voorbereiden.

Wat het onderdrukken van haar gevoelens betrof, dat was voorbij. Haar laatste, vreselijke confrontatie met Luis was zo bevrijdend, zo grandioos ongeremd geweest, dat ze bijna wenste dat ze naar Baltimore terug kon om het over te doen.

Bijna.

Het verleden – en Luis met zijn gladde tong en briljante talent, die graag naar de vrouwtjes keek, behoorde definitief tot het verleden – had ze veilig achter zich gelaten. De toekomst was, tenminste tot ze haar zenuwen en haar gezondheid de baas was geworden, niet echt van belang. Voor het eerst in haar leven was Caroline Waverly, wonderkind, gewetensvol musicienne en een oen waar het op emoties aankwam, van plan alleen maar in het zoete, zoete heden te leven.

En hier zou ze eindelijk een huiselijke sfeer creëren. Op háár manier. Niet langer problemen uit de weg gaan. Niet langer bang zijn voor haar moeders eisen en verwachtingen. Niet langer met alle geweld proberen de afspiegeling van de wensen van anderen te zijn.

Ze ging ertegenaan, greep de macht. En was vast van plan aan het eind van de zomer precies te weten wie Caroline Waverly was.

Nu ze zich een stuk beter voelde, bracht ze haar handen weer naar het stuur en manoeuvreerde de auto de oprit over. Ze herinnerde zich vaag dat ze er, bij een bezoekje aan haar grootouders, lang geleden ooit overheen had gehuppeld. Natuurlijk was dat een kort bezoek geweest. Carolines moeder had al het mogelijke gedaan om haar eigen band met het platteland door te snijden. Maar Caroline herinnerde zich nog dat haar grootvader, een enorme man met een rood gezicht, haar op een rustige ochtend mee uit vissen had genomen. En haar kinderachtige weerzin om aas aan een haak te prikken, tot haar grootvader haar had verteld wormpje zelf juist niet kon wachten tot hij een grote vette vis zou vangen.

Hoe ze trilde van spanning toen er aan haar lijn werd getrokken én het gevoel van ontzag en voldoening toen ze drie uit de kluiten gewassen zeevulven mee naar huis namen.

Haar grootmoeder, een broodmagere vrouw met staalgrijs haar, had de vangst in een zware, zwarte koekenpan gebakken. Hoewel Carolines moeder weigerde er een hap van te nemen, had Caroline – destijds een tengere zesjarige met touwachtig haar, slanke vingers en groene ogen – er gulzig van gegeten.

Toen het huis in zicht kwam, glimlachte ze. Het was niet veel veranderd. De verf bladderde van de luiken en het gras kwam tot je enkels, maar nog altijd was het een mooi huis van twee verdiepingen, met een overdekt terras waarop je heerlijk kon zitten en een stenen schoorsteen die een heel kleine afwijking naar links had.

Ze voelde haar ogen prikken en knipperde haar tranen weg. Maf om je treurig te voelen. Haar grootouders hadden lang en tevreden geleefd. Maf om je schuldig te voelen. Toen haar grootvader twee jaar geleden overleed, zat Caroline in Madrid, midden in een concerttournee, tot haar nek in verplichtingen. Het was gewoon onmogelijk geweest om terug te reizen voor de begrafenis.